

rammer dette Forslag, den Bemærkning nemlig, at det forudsætter, at disse Territorier ere blevne indlemmede under Kongeriget's særlige Lovgivningsmagt, medens jeg ikke seer, ved hvilken Act dette kunde være skeet. Men det subsidiaire Forslag er dog ikke af anden Betskaffenhed, end at jeg, hvis Regjeringen, det andet Thing og vi vare enige om at betragte Incorporationen som en given Sag og som en nødvendig Forudsætning for at gaae ind paa de materielle Love, da ikke skulde have Noget imod det. Foreløbig er Sagen imidlertid den, at Regjeringen fordrer et virkeligt Samtykke og ikke vil nøies med en Erklæring om, at Incorporationen er skeet. — De Betænkelseheber, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds seer i dette Udfast til Beslutning, saaledes som det er forelagt af Regjeringen, kan jeg heller ikke dele. Der synes at foresvæve det ærede Medlem en Frygt for, at Regjeringen skulde benytte den Omstændighed, at vi ikke erklære, at de omhandlede Landsdele allerede hele Tiden have været under Rigsdagen, men erklære, at de først fra nu af indlemmes under Rigsdagen, til at putte de Penge, der siden Freden ere komne ind fra de paagjældende Landsdele, enten i sin egen Lomme eller i Kongens, eller — jeg veed ikke, i hvis Lomme. Dette er imidlertid Noget, som der ikke kan være nogen Grund til at frygte for. Det er nemlig klart, at da der har været en Forudsætning, under hvilken Fredsbeslutningen er bleven bifaldet, nemlig at de omhandlede Landsdele skulde indlemmes under Kongeriget, saa har Regjeringen ikke været berettiget til at anvende disse Penge anderledes, end at de have maattet holdes in suspensio, liggende saaledes i et Slags Depositum, at hvis den Forudsætning kom til at indtræde, at vi gav vort Samtykke til denne Incorporation, saa maatte der for os gjøres Rede for, hvorledes Pengene vare blevne anvendte ogsaa i den Tid, der er forløben siden Freden. Det er noget Egenende, som om man tænker sig i de civilretlige Forhold, at der

var skænket Noget til Staten under Forudsætning af en Indvilligelse fra Rigsdagens Side til at tage det ind paa Finantsloven; saalenge da et saadant Samtykke endnu ikke var givet, havde Regjeringen aabenbart ikke Ret til at bruge disse Penge, men maatte have dem liggende i Depositum, indtil Rigsdagens Samtykke blev givet, og naar da dette Samtykke forelaa, maatte Regjeringen gjøre Regnskab for Pengene. Jeg troer ikke, at der er Grund til Frygt for, at Regjeringen har puttet disse Penge enten i sin egen eller i Kongens Lomme, og jeg troer heller ikke, at det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds egentlig selv frygter derfor. Han nærer derimod Frygt for, at Regjeringen har lagt disse Penge i Fællesskuffen. Han vil have, at de skulde ligge i den særlige Skuffe, og han synes heller ikke godt om, at de — hvad jeg anseer for det Rigtigste — ere nedlagte i Suspensio-Skuffen. Jeg antager iøvrigt, at i hvilken Skuffe de end ligge, tager jeg ikke fejl i, naar jeg nærer den Forvisning, at Regjeringen vil gjøre os Regnskab for, hvor disse Penge findes, og hvorledes de ere blevne anvendte. Iøvrigt vil der her ikke være Tale om store Summer; thi de Penge, hvorom der her er Spørgsmaal, ere vistnok væsentligt medgaaede til nødvendige Udgifter; men i alt Fald troer jeg ikke, at vi behøve at frygte for, at vi ved denne Beslutning affære os vor Ret til at kontrollere Regjeringen ogsaa med Hensyn til disse Penge. Skulde det bagefter vise sig, at Regjeringen havde puttet disse Penge — hvad jeg dog, som sagt, ikke troer, der er Grund til at frygte for — enten i sin egen eller i Kongens Lomme, saa have vi jo den Bei, som det ærede Medlem saa godt kender, og som han vilde anvise os forleden Dag, nemlig den at beslutte en Anklage mod den nuværende Regjering. (Tscherning: Ja, men denne Bei blev jo ikke fulgt!) Nei, ved den Leilighed vare vi ganske vist ikke saa heldige at kunne følge den ærede Rigsdagsmand; men skulde det vise sig, at de omhandlede Penge